

Sygn. akt V CZ 73/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku M. B. i A. B.
przy uczestnictwie T. Spółki Akcyjnej w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2015 r.,
zażalenia wnioskodawców
na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy
z dnia 9 września 2015 r., sygn. akt II Ca 700/15,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 września 2015 r. Sąd Okręgowy odrzucił apelację wnioskodawców, wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 24 kwietnia 2015 r. (k. 477 akt sprawy). Wprawdzie apelację tę wniesiono w terminie, ale - według Sądu Okręgowego - nie zawierała ona zasadniczych, konstytutywnych cech apelacji jako skutecznego środka odwołania i brak było w ogóle podstaw do wzywania apelujących do uzupełnienia jej braków formalnych.

W zażaleniu pełnomocnika wnioskodawców zgłoszono zarzut naruszenia art. 313 k.p.c. w wyniku odrzucenia apelacji wnioskodawców, pomimo że jej braki formalne zostały usunięte w terminie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 373 k.p.c., Sąd drugiej instancji odrzuca apelację, gdy istniały podstawy jej odrzucenia poprzez sąd pierwszej instancji. Trafnie Sąd Okręgowy stwierdził, że złożone przez pełnomocnika zawodowego, w ostatnim dniu terminu, pismo procesowe nazwane apelacją, nie miało jednak cech konstytutywnych tego środka odwoławczego i mogło świadczyć nie tylko o „szczętkowym” charakterze dokonanej czynności procesowej, ale nawet o jej pozorności. Chodziło bowiem na pewno o uzyskanie od Sądu dodatkowego terminu do właściwego wywiedzenia apelacji. Co więcej, takie postępowanie pełnomocnika zawodowego wnioskodawców może świadczyć o naruszeniu dobrych obyczajów w zakresie wnoszenia środków odwoławczych (art. 3 k.p.c.; zob. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r., III CZP 78/13, (OSNC 2014, nr 9, poz. 89) oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2015 r., II CSK 443/14 (nie publ.).

Należy też stwierdzić, że zaskarżone postanowienie było treściowo rozbudowane, co tym bardziej wymagało właściwego sprecyzowania m.in. zakresu ewentualnego zaskarżenia, sformułowania właściwych wniosków apelacyjnych i przedstawienia zarzutów.

Sąd Okręgowy mógł w sposób samodzielny ocenić charakter wniesionego przez pełnomocnika wnioskodawców pisma procesowego nazwanego apelacją,

nawet jeżeli w postępowaniu przed Sądem Rejonowym podejmowano czynności zmierzające do nadania wniesionemu pismu cech właściwego środka odwoławczego (art. 373 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).